Kui tullen häddas abbiks sull'?"
Kui agga isse juhtub ta
Siin hädda sisse sattuma,
Siis armsaks peab kül sedda hääst,
Kui abbi saab ta teiste käest. —
Siin tulletasin mele siis,
Mis öige armastusse wiis,
Mis pagganadki tunnewad,
Et kohhe abbiks ruttawad,
Kus agga abbi tarwis nääb,
Et awwitades kül surma jääb!

Wend ja ödde.

Wennad ja öed, kes kül ühhe issa ja emma lapsed, ei olle iggakord mitte ühhe mele ja möttega, waid neil on saggedaste suur wahhe; ja isseärranes olli se siis ränk nähha, kui risti usso walgus alles pimmedusse katte al maggas.

Aastal 1411, ellas Saksamaal üks mees, nimmega Konrad ja temma ödde. Konrad olli tulli äkkise melega, täis wihha ja kurjust allati; agga se ödde olli lahke, helde ja armulinne iggaühhe wasto nenda, et keik tedda armastasid

ja selle wasto jälle sedda wenda süddamest wihkasid.

Needsammad, wend ja ödde, ollid otsato rikkad, sest nemmad ollid omma wannematte käest wägga paljo rahha pärrinud Kord tulli Konrad omma ödde kuulma ja kui nemmad lahked teine teise wasto ollid, siis piddasid nöu, et tahtsid möllemad ued kirrikud ehhitada, aina nende omma kullo peäle ja mis ka kohhe sai ette wõetud. Se ödde ütles agga wennale: „Kule Konrad! sinna ei sa omma kirrikut mitte ni ruttu kurjaga walmis, kui minna heaga?" Wend naeris tedda wälja ja läks ärra.

Pärrast nõupiddamist, hakkasid möllemad ühtlasse ehhitama, teine omma ja teine omma küllase, — sest nemmad ei ellanud mitte ühhe piri peäl. — Kui Konrad wahhete wahhel, omma tõ-rahwa jure tulli ja seäl ühte tõmeest seismas näggi, sütis ta wihha kohhe põllema ja löi sedda meest surnuks. Ja sedda teggi temma igga kord, kunni kirrik walmis sai.

Se ödde jälle, kes heaga läbbi sai, ei teinud mund, kui satis laiska tõmeest ärra ja wõttis